

Денчо Марчевски

Лазо

Тази сутринъ Лазо се събуди рано. Протегна се, прозина се широко, отметна чергата. Въ хашовото не намѣри никого. Баща му, горски пазачъ, бѣше излѣзълъ по обиколка изъ своя участъкъ.

— Лазо! — понесе се откъмъ съседната стая болзненъ викъ. Лазо!

Викаше майка му. Цѣла недѣля вече откакъ тя лежеше болна. Учителката два пѣти идва да я нагледа. Нѣкакви треви сварѣ за лѣкарство, тухли горещи...

— Лазо!

— Е, чухъ де! Какво искашъ?

— Донеси малко вода въ паничката, да си разкваса устата! Охъ!

Лазо се облѣче, пристегна царвулитѣ и занесе вода на майка си.

— Иди отвори на кравитѣ. Говедарѣтъ самъ ще ги изкара на двора.

— Е, че все азъ ли?

— Ти, ами кой? Дано мога да се привдигна и сготвя нѣщо за обѣдъ. Ти вижъ тамъ, хапни си малко сиренце, преди да идешъ на училище. Па бжди миренъ, Лазо! Пакъ си ударилъ нѣкого. Мира нѣматъ отъ тебе въ училище! Учителката...

— Тя пѣкъ току ходи изъ кѣшитѣ и все разправя!

— Грѣшишъ, Лазо, за добро се грижи тя! Иди сега да донесешъ малко дърва. Снощи заровихъ пѣна съ пепель. Само разрови, и вжгленитѣ ще се покажатъ. Запали огъня, окачи на веригата котлето съ вода.